

Вулиця пам'яті

Холодного весняного дня, коли дощ заливав львівські вулиці, пані Олена, старенька пані, повільно йшла вулицею. До дому було вже близько, але вона не поспішала – в неї нікого не було. Раптом до неї підійшла незнайома дівчина.

5 – Вибачте... Не підкажете, де знаходиться вулиця Вербицького?

Пані Олена зупинилася і подивилася на дівчину – та виглядала, як іноземка. Вона тримала в руках карту, і було видно, що взагалі не знає, куди їй іти.

10 Йшов дощ, було холодно. Дівчина, вдягнена в тонкий плащ, зовсім замерзла.

– Вербицького... – пані Олена тепло посміхнулася, ніби про щось згадала. – Це тут, зовсім близько! Вам потрібно пройти прямо – недалеко, я думаю, п'ять хвилин, потім поверніть ліворуч – Ви побачите, там такий гарний червоний будинок. Можете проїхати одну зупинку трамваєм, але це справді близько.

15 – Червоний будинок... – дівчина дивилася на свою карту, хотіла знайти потрібний поворот.

– Ось, дивіться, – пані Олена також подивилася на карту. – Ми з вами зараз тут. Ось, підете прямо... – вона показала на карті, куди треба йти, – а ось тут повернете. Ось, праворуч. Бачите? Ця маленька вулиця.

20 – Дякую! – дівчина посміхнулася. – Я вже годину тут ходжу: то праворуч, то ліворуч... І ніхто не міг показати, де ця вулиця...

– Так, це маленька вулиця, і багато людей не знає, де вона, – сказала пані Олена. – А у Вас там друзі?

25 – Ні, – дівчина знову посміхнулася. – Не друзі, не родичі і навіть не знайомі.

– Як так? Чого ж ви шукаєте цю вулицю? Та ще й погода така погана... – пані Олена бачила, що дівчині дуже холодно.

30 – Розумієте, мій дідусь Микола... Точніше, прадід, йому вже вісімдесят сім років... Він колись жив тут, у Львові. Коли я сказала йому, що їду до Львова – він попросив мене знайти цю вулицю.

– Дідусь Микола... – пані Олена раптом стала дуже серйозною.

– Так. Він тут жив, коли був зовсім молодим. Просив зробити фотографію будинку – він сказав, що я його легко знайду, треба пройти прямо вулицею, він буде праворуч, на перехресті.

35 – Будинок з червоним дахом... – тихо сказала пані Олена.

– О, це така романтична історія, – говорила далі дівчина. – В нього

40 була сусідка – Оленка. Він був у неї закоханий. Вона жила на сусідній вулиці, через кілька будинків. Але потім його родина виїхала на Захід, а далі до Канади. Він ніколи про неї більше не чув, але завжди згадував про неї. Він казав, що в неї були такі сині очі, як львівське небо.

– Як львівське небо... – пані Олена опустила голову. – Йдіть прямо, це близько. Побачите, біля червоного будинку... – вона розвернулася і пішла геть.

45 Дівчина здивовано подивилася на неї і пішла далі шукати вулицю. Вона не бачила, як старенька стояла під дощем і дивилася на неї, і очі її були сині, як львівське небо.